

Ever After High

Divobájný
svět

SHANNON HALEOVÁ

COO
BOO

COO
BOO

Divobájný svět

SHANNON HALEOVÁ

COO
BOO

Přeložila Linda Bartošková

This book is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are the product of author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locales, or persons, living or dead, is coincidental.

Copyright © 2014 by Mattel, Inc. All rights reserved.
EVER AFTER HIGH and associated trademarks are owned
by and used under license from Mattel, Inc.

Cover art by Antonio Javier Caparo

Cover design by Tim Hall

Cover © 2014 Mattel, Inc.

Translation © Linda Bartošková, 2015

ISBN 978-80-7447-909-0

Pro Tessu, Ellie a Kiru
Divuneteře jedou!

00

PROLOG

ke zkáze!

KOLIK ROKŮ BYL VELKÝ ŽVAHLAV uvězněný v maličkém skleněném UniKátu? To se bez západů slunce, tikání hodin a počítání oveček nedá spočítat. Když ho ti hloupí piditvoři náhodou vypustili na svobodu, odletěl pryč, aby si našel místo k odpočinku.

Chtěl odpočívat celé věky. Spát. Aby jeho strašlivé kosti znovu nabraly sílu.

Jenže pak se ozval třeskot skla.

Ne jen tak nějakého skla. A nebyl to ani další UniKát. Ne, někde se roztránilo nesmírně mocné kouzelné zrcadlo.

Ten zvuk otrásl celou zemí Ever After a rozlétl se rychle a prudce jako šípy. Až narazil na spícího netvo-

ra hluboko v Temných horách. Strčil do něj. Probudil ho.

Na jeho vkus ho probudil příliš brzy, takže Žvahlav nesouhlasně zařval. Stromy kolem se zatřásly, ohnuly a začaly se lámat. Jenže se třásly, ohýbaly a lámaly způsobem, který se Žvahlavovi nelíbil. Tady bylo všechno děsivě normální. Něco mu to připomnělo. Zasyčel. Vzpomněl si totiž, že není doma. V tomto světě bylo všechno špatně. Nudné. Všechno lícem navrch. Prostě k vzteku.

Tento svět pozná jeho hněv. Žvahlav ztrestá skály, moře i samotnou zem za to, že nejsou takové, jaké si je přeje mít.

Ale nejdřív se nažere. Měl opravdu velký hlad.

KAPITOLA 1

KDYŽ NEVÍTE, ŘVĚTE!

LIZZIE HEARTS, SRDCOVÁ PRINCEZNA, dcera Srdcové královny, dědička trůnu Říše divů, kapitánka krocketového družstva střední školy Ever After High a milovnice ježků, třímala nůž. Nebyl ostrý, nepatřil k těm, jimiž byste někomu mohli setnout hlavu. No, možná někomu úplně maličkému a uplácanému z másla. Ano, tímto nožem by dokázala setnout hlavu máslovému mužíčkoví. Pokud nějaký existoval.

„Neříkej mi, že si balíš nůž na máslo,“ ozvala se Duchess Swan. Duchess byla dcerou Labutí princezny, ale Lizzie měla podezření, že její rodová linie zasahuje spíš mezi husy, protože věčně nad něčím bědovala a kejhalala.

Lizzie si zastrčila nůž na máslo do kapsy červe-
nozlatě kostkované sukně a přitom cítila, jak jí tváře
královsky rudnou. V Říši divů bylo smysluplné mít
nůž na máslo neustále u sebe – člověk přece jen nikdy
nevěděl, kdy narazí na nějaké máslo. Ale co dávalo
smysl v Říši divů, málokdy dávalo smysl v pohádkové
zemi Ever After. Lizzie si často připadala popletená
jako vejce plné netopýrů.

„Jedeme přece na výlet, u Feérie,“ pokračovala Du-
chess a cpala si do ruksaku stříbrnou korunku, župan
z pírek a jojo. „Neumíš se sbalit na výlet?“ Duchess
přihodila balerínky z černého saténu. „To když já...“

Duchess nepřestávala mluvit, ale Lizzie přestala
poslouchat. Matka ji naučila, že ne-poslouchání je
pro královnu velmi důležitá dovednost. Lizzie měla
ruku stále v hluboké kapse sukně, takže mohla v prs-
tech sevřít drahocenný balíček hracích karet. Matka
jí je dala, když Lizzie utekla z Říše divů spolu s Kitty
Cheshire, Madeline Hatter a několika dalšími. Vysu-
nula z balíčku jednu kartu a přečetla si vzkaz napsaný
matčinou rukou.

*Čerovi mluví, a to hodně, ale ne k takovým
jako já a ty.*

*Jejich řeči jsou jenom rozblemcaná kaše,
takže jim nemusíš popřávat moc sluchu.*

Dnes procvičuj nenaslouchání čerovům.

A když říkám čerovi, myslím tím lidi.

Matka napsala pro Lizzie na každou kartu v balíčku

nějakou radu, která jí měla pomoci být lepší královnou, a často přidala informaci o tom, jak to na světě chodí. Nebo jak by to mělo chodit. Lizzie už sice byla v Ever After nějakou dobu, ale pořád měla pocit, že nedokáže pochopit, jak divně a k zesílení rozumně to tady funguje. Například nevěděla, co si má zabalit na turistický výlet.

„... pírko! Věřila bys tomu?“ vykládala Duchess a přitom si kartáčovala dlouhé čokoládovobílé vlasy. Lizzie zvedla ruku, aby si sjednala ticho, které však nenastalo. „A nebylo ani bílé, ne doopravdy! Bylo narbarvené, nějakou divnou...“

„SETNĚTE JÍ HLAVU!“ zakřičela Lizzie.

Duchess se s otevřenou pusou odmlčela.

„Vysvětli mi ten výlet,“ požádala ji Lizzie.

Další matčina karta radila:

*Nikdy nikdy nikdy nikdy nikdy nikdy nikdy nikdy
nepřiznej,
že něco nevíš.*

Protože ty víš všechno.

*Možná jsi jenom na nějakou drobnost
z toho všeho zapomněla.*

Taky nikomu neříkej, že jsi zapomněla.

Takže Lizzie dodala: „Ne že bych si přesně nepamatovala, co ředitel Grimm o cíli a důvodu té akce říkal. Jenom chci zjistit, jestli to víš ty. Přirozeně to nebude nějaký let. Hm... že ne?“

Duchess vzdychla. „Tohle je výlet za větrem. Do

maturity musíme navštívit všechny čtyři větry. Jižní vítr byl loni, pamatuješ?“

Lizzie si to bohužel pamatovala velmi dobře. Samotný Jižní vítr jí nevadil, i když každého neustále oslovoval „kámo“. Vůbec nevypadal jako skutečný vítr, spíš jako obyčejný chlápek, jehož modré vlasy a zářivě oranžové bermudy neustále vlály ve větru, který ovšem nikdo jiný necítil. Ale z toho, co u hostitele následovalo potom – šlo o tak zvané poflakování – dodnes Lizzie naskakovala husí kůže.

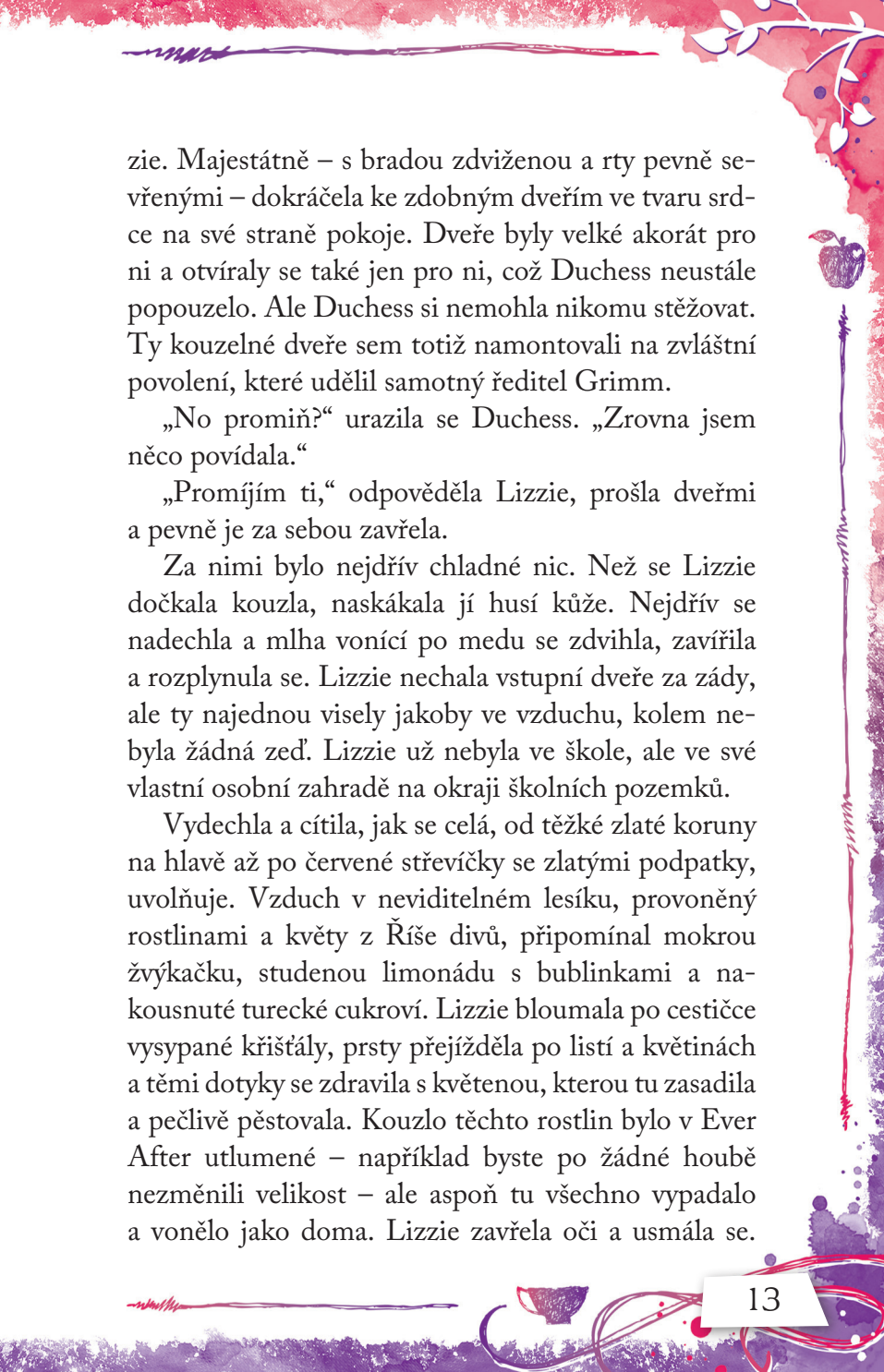
Všichni s sebou měli plavky a skákali do vody a zase z ní vybíhali a házeli si míč přes síť, jako by taková činnost byla naprosto normální. Lizzie seděla celou dobu na písku zabalená do pláště lemovaného plameňákovým peřím a potila se, ale bála se někoho požádat, aby jí vysvětlil, co se má dělat na pláži v Ever After, protože pak by všichni poznali, že neví všechno. A že tedy ještě není připravená stát se Srdcovou královnou. A že zklame matku a zradí Říši divů. Tak tam prostě seděla. Potila se. A tvářila se co nejvíc královsky.

Ted' dloubala prstem do pláště s pírkou a dumala, jestli si ho má znovu přibalit.

Duchess zatím pořád mluvila. „... jmenoval se Chamsín, víš? Docela milý jméno na to, že je vítr. Říkala jsem si, že jestli někdy budu mít chlapečka, mohla bych ho pojmenovat Chamsín. Nebo Ryan.“

Lizzie se chystala znovu zahájit ne-poslouchání, ale zjistila, že na to nemá dost energie.

„Myslím, že slyším ježka v nesnážích,“ řekla Liz-

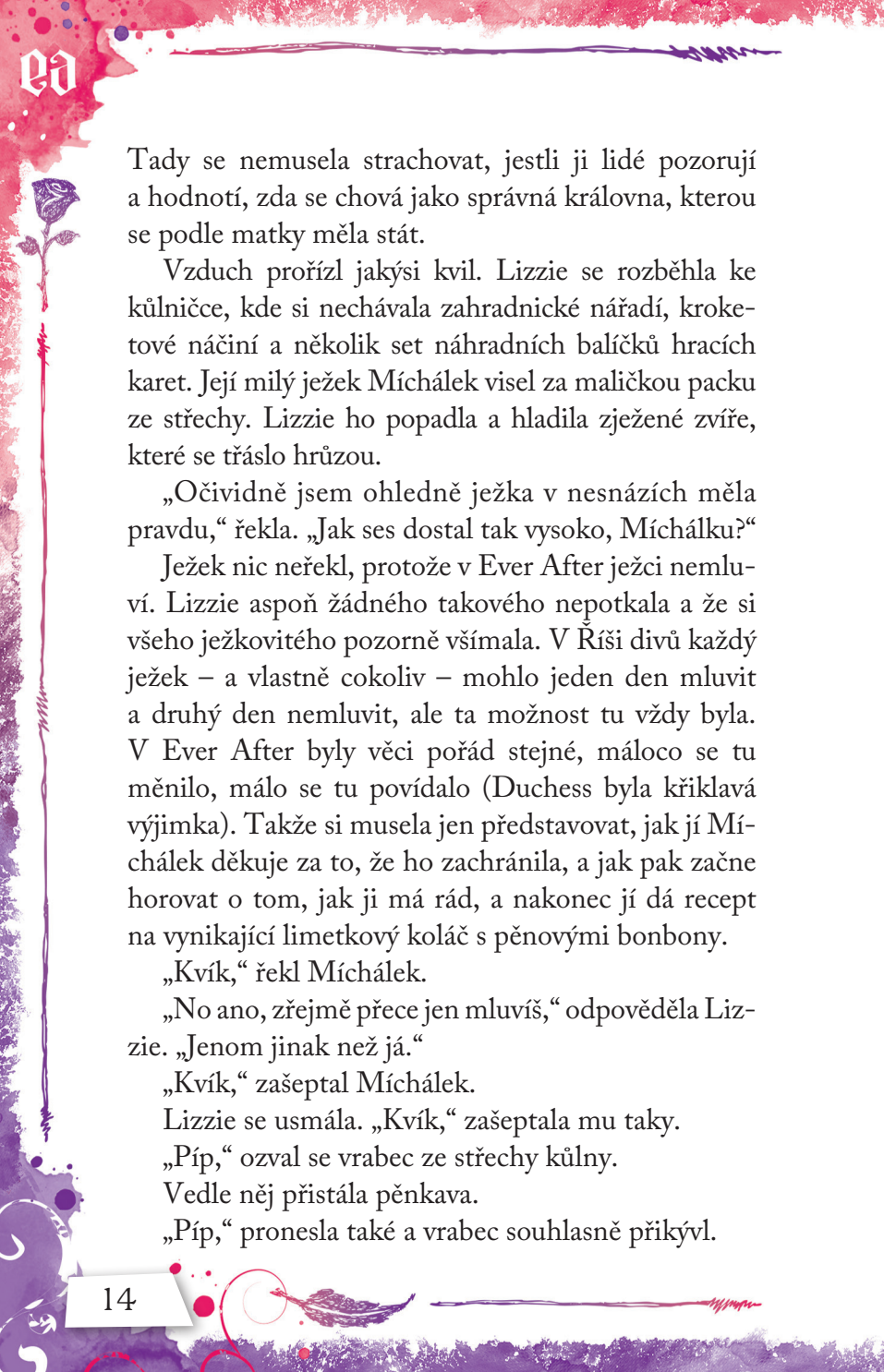
zie. Majestátně – s bradou zdviženou a rty pevně sevřenými – dokráčela ke zdobným dveřím ve tvaru srdce na své straně pokoje. Dveře byly velké akorát pro ni a otvíraly se také jen pro ni, což Duchess neustále popouzelo. Ale Duchess si nemohla nikomu stěžovat. Ty kouzelné dveře sem totiž namontovali na zvláštní povolení, které udělil samotný ředitel Grimm.

„No promiň?“ urazila se Duchess. „Zrovna jsem něco povídala.“

„Promíjím ti,“ odpověděla Lizzie, prošla dveřmi a pevně je za sebou zavřela.

Za nimi bylo nejdřív chladné nic. Než se Lizzie dočkala kouzla, naskákala jí husí kůže. Nejdřív se nadechla a mlha vonící po medu se zdvihla, zavířila a rozplynula se. Lizzie nechala vstupní dveře za zády, ale ty najednou visely jakoby ve vzduchu, kolem nebyla žádná zeď. Lizzie už nebyla ve škole, ale ve své vlastní osobní zahradě na okraji školních pozemků.

Vydechla a cítila, jak se celá, od těžké zlaté koruny na hlavě až po červené střevíčky se zlatými podpatky, uvolňuje. Vzduch v neviditelném lesíku, provoněný rostlinami a květy z Říše divů, připomínal mokrou žvýkačku, studenou limonádu s bublinkami a nakousnuté turecké cukroví. Lizzie bloumala po cestičce vysypané křišťály, prsty přejížděla po listí a květinách a těmi dotyky se zdravila s květenou, kterou tu zasadila a pečlivě pěstovala. Kouzlo těchto rostlin bylo v Ever After utlumené – například byste po žádné houbě nezměnili velikost – ale aspoň tu všechno vypadalo a vonělo jako doma. Lizzie zavřela oči a usmála se.

Tady se nemusela strachovat, jestli ji lidé pozorují a hodnotí, zda se chová jako správná královna, kterou se podle matky měla stát.

Vzduch prořízl jakýsi kvil. Lizzie se rozběhla ke kůlničce, kde si nechávala zahradnické nářadí, krocketové náčiní a několik set náhradních balíčků hracích karet. Její milý ježek Míchálek visel za maličkou packu ze střechy. Lizzie ho popadla a hladila zježené zvíře, které se třáslо hrůzou.

„Očividně jsem ohledně ježka v nesnázích měla pravdu,“ řekla. „Jak ses dostal tak vysoko, Míchálku?“

Ježek nic neřekl, protože v Ever After ježci nemluví. Lizzie aspoň žádného takového nepotkala a že si všeho ježkovitého pozorně všímala. V Říši divů každý ježek – a vlastně cokoliv – mohlo jeden den mluvit a druhý den nemluvit, ale ta možnost tu vždy byla. V Ever After byly věci pořád stejné, máloco se tu měnilo, málo se tu povídalo (Duchess byla křiklavá výjimka). Takže si musela jen představovat, jak jí Míchálek děkuje za to, že ho zachránila, a jak pak začne horovat o tom, jak ji má rád, a nakonec jí dá recept na vynikající limetkový koláč s pěnovými bonbony.

„Kvík,“ řekl Míchálek.

„No ano, zřejmě přece jen mluvíš,“ odpověděla Lizzie. „Jenom jinak než já.“

„Kvík,“ zašeptal Míchálek.

Lizzie se usmála. „Kvík,“ zašeptala mu taky.

„Píp,“ ozval se vrabec ze střechy kůlny.

Vedle něj přistála pěnkava.

„Píp,“ pronesla také a vrabec souhlasně přikývl.

Ve vzduchu se zatřepotala křídla a ke skupince se přidala červenka. „Píp,“ řekla.

„Neumím píповsky,“ řekla Lizzie.

„TWEET,“ zapištěli všichni tři ptáci jednohlasně.

„Kšá,“ mávla Lizzie rukou na maličké hejno. „Lette pryč.“

Vrabec k ní nachýlil hlavičku.

„Podívejte, proti ptactvu nic nemám,“ řekla Lizzie.

„Já jenom, že v Ever After s sebou obvykle přinášíte další větší, náročnější problémy.“

V dálce, někde mezi poslední divoříšnou rostlinou a oficiálními školními pozemky, kdosi zakřičel: „Lizzie!“

„Přesně o tom mluvím,“ vzdychla Lizzie.

Apple White, spolupředsedkyně Královské studentské rady, za ní běžela v nepraktických bílozlatých lodičkách na vysokém podpatku. Stejně jako Lizzie, měla i Apple osudem předurčeno stát se královnou. Ale Apple byla hodná. Z toho byla Lizzie celá nesvá. Copak ji matka neupozornila, co se od královny očekává?

*Královna se tyčí a křičí v komnatách prázdných,
když je jí slabo,
neb je svou vlastní ozvěnou.*

*Ona stojí mezi tím, co jest a co se jen jeví,
a odstrkuje je od sebe co nejdál.*

Královna stojí sama a o samotě a na vlastních nohou.

Protože nohy jsou to, díky čemu stojí.

Ale ne na čtyřech. Ani na předních.

*Královna také stojí na zemi. Na své zemi. Říší divů.
Bez země jeden tápe, kam se postavít.
Zvlášť královny.*

Suma sumárum: odstrkuj, křič, stůj. Bud' královnou.

„Lizzie!“ zavolala Apple znovu a mávala na ni, i když Lizzie si byla dobře vědoma toho, jak se jmenuje, takže opakování jí připadalo nadbytečné. Možná to takhle v Ever After dělali. Měla by to vyzkoušet, aby ji zdejší obyvatelé lépe přijímali.

„Apple!“ vykřikla Lizzie a dívala se, jak Apple klusem překonává posledních pár metrů.

„Ahoj,“ řekla Apple sice trochu zadýchaně, ale bez jediné krůpěje potu a kolem kulatých líček a věčného úsměvu jí splývaly dokonalé blondaté vlny.

„Apple!“ zakřičela Lizzie znovu.

„Jo,“ řekla Apple, očividně trochu zmatená, ale Lizzie měla pocit, že si s tím nemusí dělat starosti.

„Apple!“ opakovala Lizzie, protože cokoliv, co zopakujete do třetice, znamená kouzlo.

„Hele, snažila jsem se tě najít u tebe v komnatě, ale nebylas tam a Duchess mi nechtěla nic říct.“ Apple natáhla ruku, pěnkava slétla a přistála jí na prstu a vrabec s červenkou se jí zlehka usadili na ramenou.

„Ona ti nic neřekla?“ zeptala se Lizzie. „To mi připadá pozoruhodné. Neustále něco povídá, ať už ji chceš poslouchat, nebo ne.“

Apple se zasmála. „Ano, jenže ona mi neřekla nic

o tom, kde jsi. Tomu zbytku jsem nevěnovala moc pozornost.“

Lizzie přikývla. Apple nepochybně dostala ponaučení od své matky ohledně ne-poslouchání. Možná si byly podobnější, než si Lizzie myslela.

„No prostě,“ pokračovala Apple, „poslala jsem svoje sprátené ptáčky zpěváčky, aby tě našli, protože bych ti chtěla nabídnout čarovnou příležitost zapojit se mezi studenty, přiložit pomocnou ruku k dílu a získat neuvěřitelnou společnou zkušenost!“

Přece jen asi byly mezi Apple a Lizzie mnohem větší rozdíly, než si Lizzie původně myslela.

„Mám práci,“ odmítla Lizzie.

Apple se zatočila kolem dokola a obhlédla lesík. „To je úžasné! Kolik druhů rostlin jsi tu zasadila?“

„Dvacet dva,“ odpověděla Lizzie a hlas jí nevolky zjihl, „pokud budeš počítat dva druhy proměnlivky, tři různé druhy bájordendronu a několik poddruhů pohádkolapek.“

„To bys určitě měla ukázat i ostatním,“ nadchla se Apple. „Myslím, že lidi o tobě mají mylnou představu.“

„Jakou představu mají?“ zeptala se Lizzie.

„No, já nevím, třeba že často křičíš, mluvíš o stínání hlavy a jsi celkově panovačná,“ řekla Apple a hladila chlupaté purpurové lístky bájordendronu.

Lizzie to znělo dobře. Hlučná a panovačná, tak knížky o Říši divů obvykle popisují Srdcovou královnu. Možná se jí přece jen daří kráčet v matčiných stopách. Tak proč si při tom pomyšlení připadá jako poslední vesnické kotě zbývající v krabici s nápisem *Zdarma!?*

„Jenže ty jsi mnohem jemnější,“ pokračovala Apple a sklonila se, aby si přivoněla k šestipatrovému zvonku. „Určitě máš měkké srdce a úžasnou trpělivost, když jsi dokázala založit a ošetřovat takovouhle zahradu! Připadá mi, že tady vidím skutečnou Lizzie.“

Skutečnou Lizzie? Očividně polevila v ostražitosti, když Apple mohla říct něco takového. Najednou si připadala moc viditelná a nedostatečně dokonalá, takže nasadila královský výraz.

„VEN,“ poručila Lizzie. „Nemám čas na nějaké pomáhačí společné akce, do kterých mě chceš zapojit, a nemysli si, že kvůli tvému zájmu o můj lesík nějak změním...“

„Jééé!“ vyjekla Apple. „Ježci! Ty tu máš roztomilé maličké ježečky!“

„Ano,“ řekla Lizzie a zvedla jedno ze zvířátek. Začala ho hladit, ale přestala, aby nevypadala moc „jemně“.

„Jsou z nich skvělé zbraně.“ Lizzie mrskla ježkem proti kůlně. Ježci z Říše divů byli z bodlinaté strany skoro nezničitelní. Proto z nich byly výtečné krocketové míče.

„Ó! Chudáček!“ vyjekla Apple a rozběhla se ke kůlně, kde ježek visel zabodnutý bodlinami do prken. Zamával na Lizzie packou. Lizzie mu zamávala také. Bylo jasné, že Apple White také neví všechno, když si myslí, že divoříšnému ježkovi může ublížit menší hod.

„Nestalo se ti nic, bobánku?“ starala se Apple a zví-

řátko vypáčila. Plesklo sebou na zem a odkolébalo se do nejbližšího křoví.

„Myslím, že jsi byla na odchodu,“ upozornila ji Lizzie.

„Vypadá, že se mu nic nestalo,“ oddychla si Apple. „Jak jsi to mohla udělat? Ty...“ Obočí se jí zamýšleně vyklenulo. „Ty jsi vlastně předurčená k tomu, být zloduškou, vid? Nemůžu ti vyčítat, že naplňuješ svůj osud.“

„Jestli ses ještě nesbalila na výlet, Apple, teď by k tomu byla vhodná chvíle,“ navrhla jí Lizzie.

„Ano! Samozřejmě, ten výlet!“ Apple se pokusila několika pohyby oprášit, i když na sobě neměla ani zrnko prachu. „Proto jsem přišla! Ředitel Grimm tě potřebuje v komnatě Královské studentské rady – kvůli té pomáhací společné akci, jak ses vyjádřila.“

„Uch! Kdybych věděla, že si mě žádá někdo se skutečnou autoritou, přišla bych okamžitě.“ Lizzie došla k srdcovým dveřím, které vedly přímo do její studentské komnaty. „Sejdeme se tam.“

Apple šla za ní. „Já jenom...“

Lizzie se prudce otočila. „Ty nic!“ Nikdo kromě ní ještě nikdy srdcovými dveřmi neprošel.

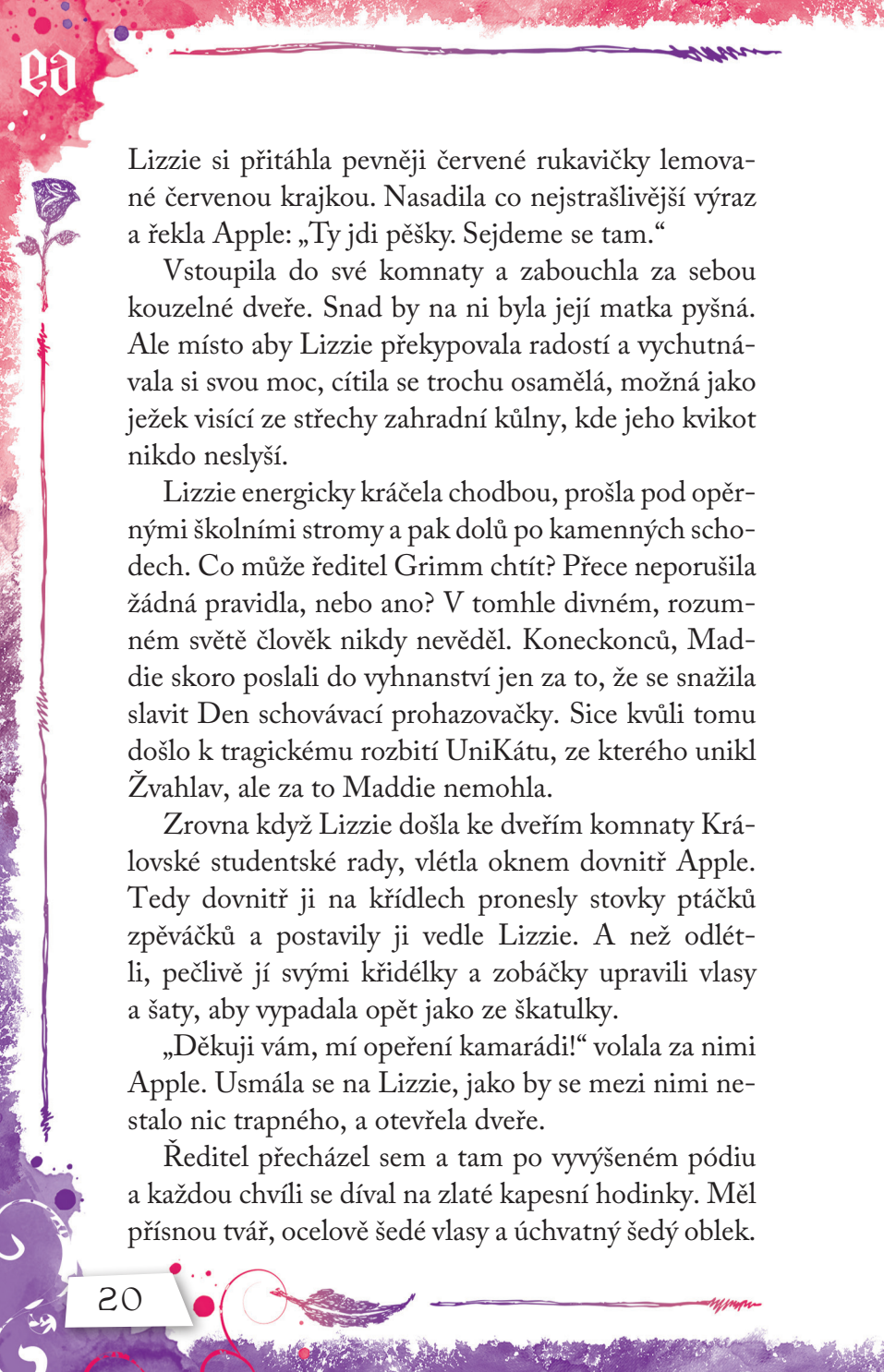
Apple vykulila oči. Vypadala skoro ustrašeně. A přesně to Lizzie chtěla, ne? Aby se jí lidé báli.

Rada z jedné další matčiny karty:

Je lepší nosit rukavice než plnovous a lepší je být obávaná než milovaná.

Lizzie si přitáhla pevněji červené rukavičky lemované červenou krajkou. Nasadila co nejstrašlivější výraz a řekla Apple: „Ty jdi pěšky. Sejdeme se tam.“

Vstoupila do své komnaty a zabouchla za sebou kouzelné dveře. Snad by na ni byla její matka pyšná. Ale místo aby Lizzie překypovala radostí a vychutnávala si svou moc, cítila se trochu osamělá, možná jako ježek visící ze střechy zahradní kůlny, kde jeho kvikot nikdo neslyší.

Lizzie energicky kráčela chodbou, prošla pod opěrnými školními stromy a pak dolů po kamenných schodech. Co může ředitel Grimm chtít? Přece neporušila žádná pravidla, nebo ano? V tomhle divném, rozumném světě člověk nikdy nevěděl. Koneckonců, Maddie skoro poslali do vyhnanství jen za to, že se snažila slavit Den schovávací prohazovačky. Sice kvůli tomu došlo k tragickému rozbití UniKátu, ze kterého unikl Žvahlav, ale za to Maddie nemohla.

Zrovna když Lizzie došla ke dveřím komnaty Královské studentské rady, vlétla oknem dovnitř Apple. Tedy dovnitř ji na křídlech pronesly stovky ptáčků zpěváčků a postavily ji vedle Lizzie. A než odlétli, pečlivě jí svými křídélky a zobáčky upravili vlasy a šaty, aby vypadala opět jako ze škatulky.

„Děkuji vám, mí opeření kamarádi!“ volala za nimi Apple. Usmála se na Lizzie, jako by se mezi nimi nestalo nic trapného, a otevřela dveře.

Ředitel přecházel sem a tam po vyvýšeném pódiu a každou chvíli se díval na zlaté kapesní hodinky. Měl přísnou tvář, ocelově šedé vlasy a úchvatný šedý oblek.

Lizzie připadalo, jako by všechna ta šed' hlásala: Myslím to vážně! Vedle něj se o stůl opíral Daring Charming a kontroloval si zuby v lesklé ploše meče. Blond vlasy měl sčesané dozadu a nagelované skrz na skrz. Mezi nimi ležela na podlaze Briar Beauty, oblečená v zářivě růžových barvách, a líbezně pochruovala. Co se tu dělo?

Lizzie si včas vzpomněla na radu z jedné matčiny karty:

♥
Když nevíš, zařvi!

„CO SE TO TADY DĚJE, ŘEDITELI GRIMME!“
zařvala Lizzie.

Grimm sebou trhl a promnul si uši. „Ehm, ano. Slečno Hearts, potřebuji vaši pomoc.“

Áha! Takže řvaní zabralo! Matka byla génus.

Daring vysekl královskou úklonu a řekl: „Ztiš se, srdce mé, vstoupila krásná princezna!“ A kupodivu se díval na Lizzie, ne na Apple. Daringovy dvorné způsoby zřejmě působily u dívek z Ever After rozechvění, ale Lizzie jen povytáhla obočí.

„Pokud vaše srdce ztichlo, pane Charmingu, tak byste měl být mrtvý,“ prohlásila.

„Jak prosím?“ opáčil Daring.

„Řekl jste ‚ztiš se, srdce mé‘, z čehož vyplývá, že přestane tlouct,“ vysvětlovala Lizzie. „Tudíž očekávám, že mi padnete mrtev k nohám.“

Daring na Lizzie nechápavě civěl. Otevřel ústa a zřejmě ho překvapilo, když uslyšel sám sebe, jak

se hihňá. Lizzie se samolibě ušklíbala. Slyšet Daringa Charminga, jak se hihňá, to se nestávalo často.

Apple vytáhla zpod Briarina bezvládného těla několik lejster a podala je Lizzie.

„Tragédie Aquilony,“ četla Lizzie. „Autor hry Milton Grimm.“

„To představení bude nádherným překvapením na zítřejším výletu za Severním větrem,“ řekl Grimm. „Jenže naše Aquilona svoji roli nikdy pořádně nenačvičila, protože při každé zkoušce...“ Grimm kývl směrem k Briar, která líbezně chrupala na podlaze. „Potřebujeme záskok.“

Lizzie přeběhl mráz po zádech. Předvádět se na jevišti před partou obyčejných smrtelníků? To by matka určitě neschvalovala. Lidé mají bavit královnu, ne ona je.

Ale vzpomněla si na další matčinu radu z hracích karet:

*Jestli chceš, aby bylo něco uděláno správně,
musíš to udělat sama.*

Matka tuto radu samozřejmě doplnila:

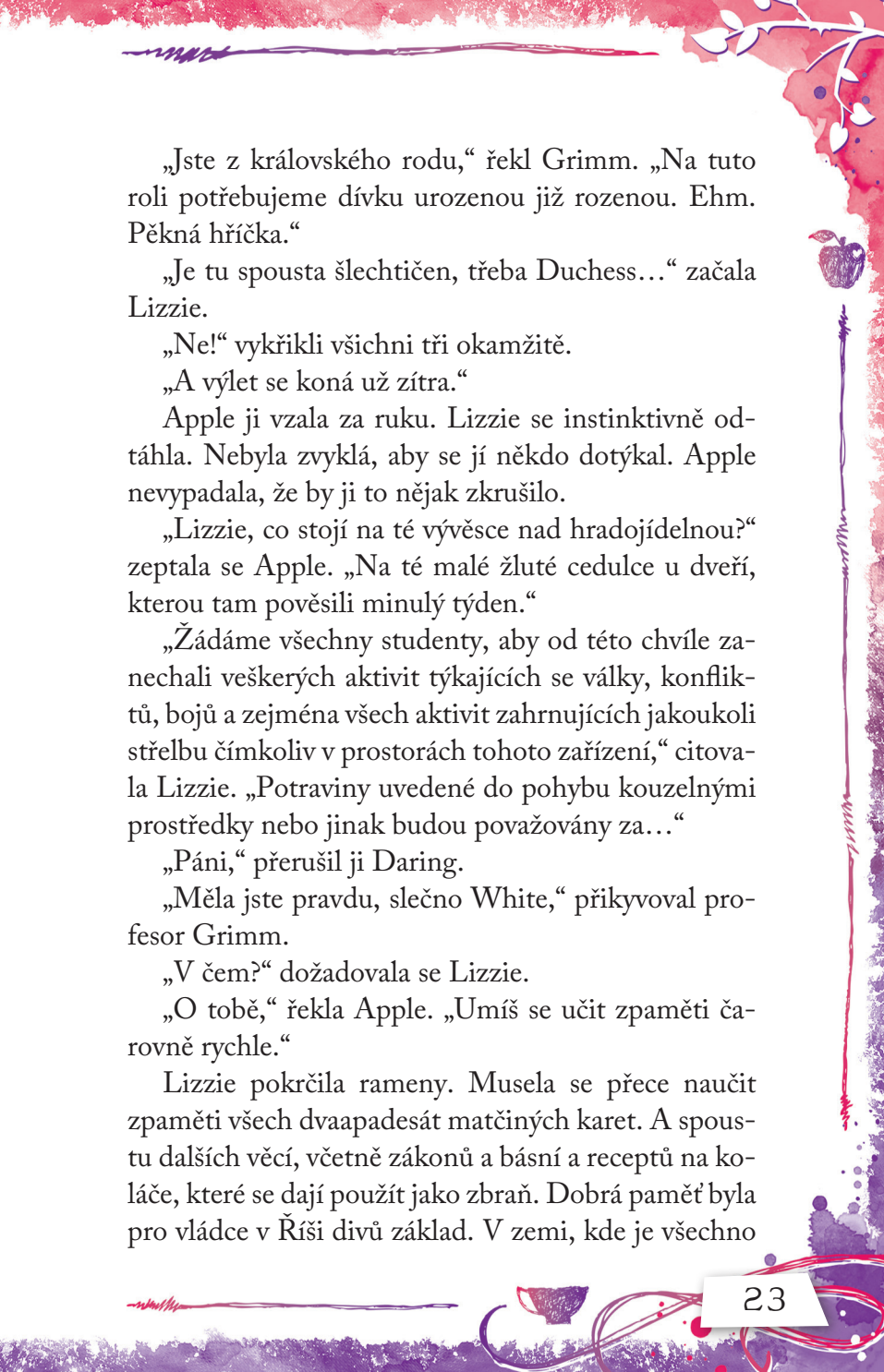

*Takže je bezpodmínečně nutné,
abys sluhům prikazovala osobně, aby udělali, co chceš.*

Pche. V celé zemi Ever After na ni nečekal ani jeden sluha. Neustále byla nucena všechno dělat sama. Třeba psát domácí úkoly. A natrásat polštáře. A házet ježky.

„Proč já?“ zeptala se Lizzie.

„Jste z královského rodu,“ řekl Grimm. „Na tuto roli potřebujeme dívku urozenou již rozenou. Ehm. Pěkná hříčka.“

„Je tu spousta šlechtičen, třeba Duchess...“ začala Lizzie.

„Ne!“ vykřikli všichni tři okamžitě.

„A výlet se koná už zítra.“

Apple ji vzala za ruku. Lizzie se instinktivně od-táhla. Nebyla zvyklá, aby se jí někdo dotýkal. Apple nevypadala, že by ji to nějak zkrušilo.

„Lizzie, co stojí na té vývěsce nad hradojídelnou?“ zeptala se Apple. „Na té malé žluté cedulce u dveří, kterou tam pověsili minulý týden.“

„Žádáme všechny studenty, aby od této chvíle za-nechali veškerých aktivit týkajících se války, konflik-tů, bojů a zejména všech aktivit zahrnujících jakoukoli střelbu čímkoliv v prostorách tohoto zařízení,“ citovala Lizzie. „Potraviny uvedené do pohybu kouzelnými prostředky nebo jinak budou považovány za...“

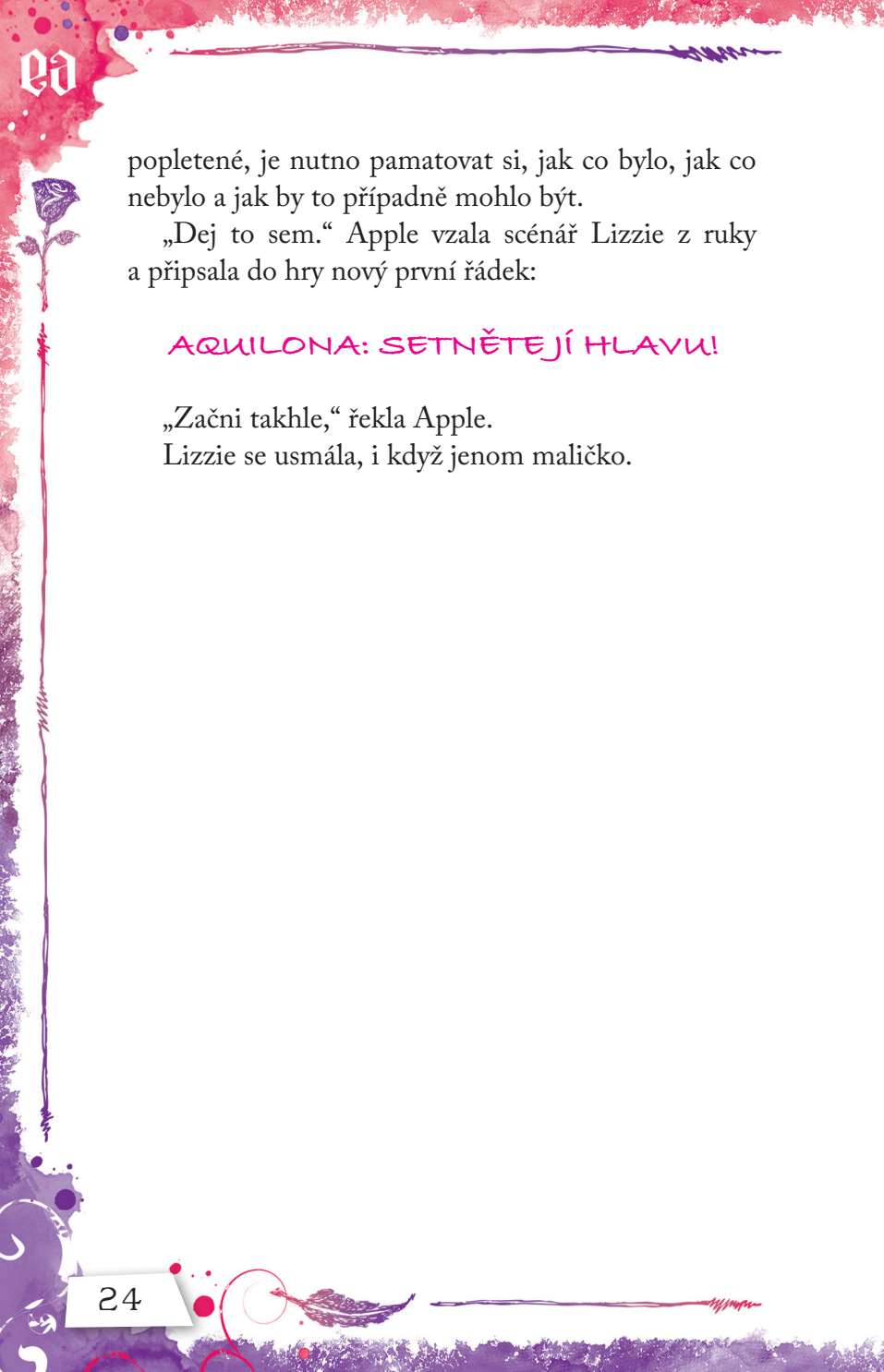
„Páni,“ přerušil ji Daring.

„Měla jste pravdu, slečno White,“ přikyvoval profesor Grimm.

„V čem?“ dožadovala se Lizzie.

„O tobě,“ řekla Apple. „Umíš se učit zpaměti ča-rovně rychle.“

Lizzie pokrčila rameny. Musela se přece naučit zpaměti všech dvaapadesát matčinyých karet. A spou-stu dalších věcí, včetně zákonů a básní a receptů na ko-láče, které se dají použít jako zbraň. Dobrá paměť byla pro vládce v Říši divů základ. V zemi, kde je všechno

popletené, je nutno pamatovat si, jak co bylo, jak co nebylo a jak by to případně mohlo být.

„Dej to sem.“ Apple vzala scénář Lizzie z ruky a připsala do hry nový první řádek:

AQUILONA: SETNĚTE JÍ HLAVU!

„Začni takhle,“ řekla Apple.

Lizzie se usmála, i když jenom maličko.

KAPITOLA 2

OSAMĚLÝ STROM NA KOPCI

CEDAR WOOD STÁLA NA BŘEHU JE-
zera a nervózně vrtěla prsty u nohou v písku. Při pohybu tiše povrzávaly jako strom ohýbající se ve větru. Cedar se rozhlédla, jestli si toho někdo povšiml. Hopper Kvákington stál vedle ní ve své žabí podobě, levou nohou plácal do vody a upřeně se díval na cestu, po které měl přiběhnout jeho závodní parták Daring Charming. Všiml si, že se na něj Cedar dívá, a usmál se. „Ťuf ťuf, moje malá dřevěná protivnice,“ řekl. „Hodně štěstí! Musí to být stresující, závodit s Charmingem a Kvákingtonem, ale neboj se! Tohle je jenom kvalifikační závod. Můžeš prohrát důstojně.“

Cedar přikývla a snažila se zachovat si čistou hlavu. Žít s kletbou, která vás nutí říkat pouze pravdu

a jenom pravdu, má vedlejší účinky: Někdy vyhrknete cokoliv, co vám zrovna proběhne hlavou.

„Měl bych však jednu otázku,“ pokračoval Hopper a ztišil hlas. „Je však trochu osobní. Nevadí ti to?“

„Ne,“ řekla Cedar a potom, přestože se snažila ze všech sil mlčet, mluvila dál. „Chci říct, že by mi vadilo, kdyby šlo o něco trapného, protože ti budu muset říct pravdu.“

Hopper zamžikal. „Správně. Takže...“

Náhle se vedle něj ve vzduchu zjevila Kitty Cheshire, ale mlčela a jen se usmívala.

„Ehm... zdravím, slečno Cheshire. Teda, abych pokračoval, Cedar,“ jeho pohled zalétl ke Kitty, která ho očividně znervózňovala. Kitty se stále jen usmívala.

„Ano, Hoppere?“ pobízela ho Cedar.

Syn Žabího prince se vzpamatoval. „Ano, chtěl jsem se zeptat, plaveš? Jako že, když jsi ze dřeva, musíš vyvíjet nějaké úsilí, aby ses nepotopila, anebo je to tvoje přirozenost?“

Cedar vzdychla. Ve škole Ever After High byli studenti na bázi dřeva raritou. Jednou proměnila baba Jaga Sparrowa Hooda v pařež, protože při její hodině neustále dělal, že hraje na kytaru, ale po hodině ho zase proměnila zpátky.

„Plavu přirozeně,“ odpověděla.

„Připrav se, Cedar!“ zvolal za nimi jakýsi hlas.

Ke břehu přibíhala po chodníku z kočičích hlav Cerise Hood, červená kapuce jí zakrývala černé vlasy s bílým pramenem a červená pláštěnka za ní vlála. Vypadala jako stvořená pro sport – byla vysoká se ši-

rokými rameny, měla silná, pevná stehna a její pohled se soustředil jen na cíl.

„Kde u ďasa je ten Daring?“ zabrumlal Hopper. „Má být přece rychlý!“

Cedar se prsty u nohou vrtěla ještě horečněji. Poplácala se po těle, aby se přesvědčila, že je připravená na plavecký trénink. Tmavé vlnité vlasy měla spletené do mnoha copánků. Plavky byly spíš jako oděv. Začínaly jí vysoko u krku a pokračovaly až k zápěstí a kotníkům. Neměla čas se dnes ráno namazat vodoodpudivým mlékem a nechtěla, aby jí nabobtnaly klouby.

„Je možné,“ promluvila Kitty konečně, „že Daring na některém stromu kolem cestičky narazil na dámu v nesnázích.“

„Cože?“ vyjekl Hopper.

„Je možné, že jsem náhodou na některém stromě zapomněla blond paruku,“ pokračovala Kitty a prohlížela si nehty. „Také je možné, že jsem odněkud z koruny zvolala ‚POMOC‘, než jsem se objevila tady.“

Cedar klusala blíž k vodě a Cerise ji přitom dobíhala a podávala jí pevně smotaný štafetový svitek.

„Mám ho!“ hlásila Cedar a svitek popadla. „Takže stačí, když...“

„Ano!“ vyhrkla Cerise. „Skoč tam!“

Cedar se vrhla do jezera. Její tělo se ani nepotopilo, jen s lehkostí plulo na vodě. Předpokládala, že voda bude chladná, ale zima jí nevadila. Ani horko. Vlastně skoro nic – no, kromě ohně. A seker. A datlů. A strakapoudů, bobrů, termitů...

„Plav!“ zakřičela Cerise ze břehu a držela s Cedar krok po souši.

Cedar začala plavat.

„Holky, už máte o dvě minuty lepší čas než loňský vítěz,“ volala Raven Queen z protějšího břehu. Byla oblečená celá ve fialovém a černém a na nohou měla kozačky se stříbrnými cvočky, takže se nepodobala žádnému trenérovi, jakého Cedar dosud viděla. Ale Raven si na fialovočerné vlasy narazila kšiltovku se znakem školy, aby vypadala sportovněji.

Cedar zdvihla dřevěný palec a dál kopala nohama. Štafetovému družstvu tíaratlonu ve složení Cerise a Cedar, s Raven jako koučem se přirozeně začalo říkat „rebelský“ tým. Ode Dne odkazu předků se všechno stalo „rebelským“, nebo „šlechtickým“. Raven odmítla podepsat Pohádkovou knihu legend a teď se zdálo, že si všichni musejí vybrat jednu nebo druhou stranu. Apple White Ravenino odmítnutí podepsat úplně zničilo a teď vedla šlechtice, kteří chtěli naplnit svůj osud a odpřísáhli, že jednoho dne svým životem zopakují zděděný osud přesně podle předepsaného děje. Rebelové následovali Ravenina vzoru a rozhodli se, že si napíší vlastní osud bez ohledu na to, jakou cestou kráčeli jejich rodiče.

Cedar neměla tak zlý příběh jako někteří, ale měla stejně jako Pinocchio učinit řadu špatných rozhodnutí, ze kterých bude bolet srdce jejího laskavého milujícího tatínka, než se nakonec promění ve skutečnou dívku. Cedar ten příběh nikdy nepřipadal „prostě správný“, jak by řekla Blondie Locks.

„Cedar, do toho!“ ozval se nějaký hlas přímo nad ní. Cedar se převrátila na záda a uviděla, že se nad ní vznáší Cupid, která kmitala opeřenými křídly a růžové vlasy jí vlály ve větru.

„Jsi úžasná,“ řekla Cupid. „Já jsem ve vodě děsná. Ale díky tobě vypadá plavání kouzelně snadné.“

„Je snadné,“ odpověděla Cedar a dodala: „Je mi líto, že jsem to musela říct. Zní to chlubitě a to jsem vůbec neměla v úmyslu.“ Odmlčela se. „Lituju, že jsem musela říct i tohle.“

Cupid se zahihňala.

„Cupid, nech ji na pokoji,“ zakřičela Cerise ze břehu. „Snaží se plavat rychle a ty ji rozptyluješ!“

„Správně! Promiň! Plav kouzelně snadno dál!“

Cupid odlétla, Cedar se obrátila znovu na břicho a kopala vši silou. Cerise na ni spoléhala a Cedar strašně těžce nesla, když měla někoho zklamat. Nejenže jí z toho bylo mizerně, ale díky pravdomluvnému „požehnání“ od víly Modrovlásky měla nutkání říkat lidem přesně to, co cítí. Cedar sice byla fanouškem pravdy, ale u kouzelné hůlky kmotřičky víly bylo hrozně trapné muset každému cpát pravdu hned na potkání! Připadala si pak jako cvok.

„Břeh!“ a „Skála!“ zaječeli dva lidé současně, takže to zaznělo jako „Břála!“ Cedar uprostřed tempa vzhledla a byla skutečně otřesena, protože hlavou vrazila do balvanu na břehu jezera.

Zacákala nohama a už jí kdosi pomáhal nahoru na písek.

„Nestalo se ti nic?“ ptala se Raven.

„Je mi fajn, dobrý,“ uklidňovala ji Cedar. „Jenom je mi trapně.“

„K tomu nemáš žádný důvod,“ řekla Raven. „Pořád jste asi o minutu lepší než dosavadní rekord a už vám zbývá jenom cyklistika.“

„Kde je Sparrow?“ ohlížela se Cerise k jezerní cestě.

Cedar zahlédla čerstvé stopy po bicyklu.

„Vypadá to, že tu byl, ale odjel,“ řekla Cedar.

„To je katastrofa,“ zavrčela Cerise a našťavaně zadula a foukla.

Cedar se přikrčila. „Promiň,“ omlouvala se. To Raven napadlo, že se Cedar v nadcházející tíratlonové štafetě může přidat do družstva k Cerise a Sparrow Hoodovi, což byla možnost, jak ji vytáhnout z uměleckého ateliéru a spřátelit s více lidmi. Ale od začátku to kazila.

Raven položila Cedar ruku na rameno. „Cerise se na tebe nezlobí.“

„Cože?“ ozvala se Cerise trochu přeskakujícím hlasem. „Ne, ne, Cedar. Promiň. Vztekám se na sebe, že jsem si myslela, že se můžu na Sparrowa spolehnout. Umí rychle jezdit, ale musel by se vůbec ukázat, pokud chce vyhrát.“

Ke skupince mokrých, nabručených a rebelských dívek došlapal na svém kole s názvem Královská modř Dexter Charming, mladší z bratrů Charmingů.

„Hele, co se děje?“ zeptal se Dexter a smykem zastavil. „Už vám skončil trénink? Chtěl jsem zjistit, jestli bych stačil Sparrowovi.“

„Vypadá to, že Sparrowa to přestalo bavit a odjel,“ informovala ho Raven.

„Tragický konec,“ řekl Dexter a posunul si na nose brýle s tlustými obroučkami. „Nechcete si půjčit moje kolo?“

„To teda chceme,“ ozvala se Cedar, která si nedokázala nechat myšlenky pro sebe. „Jestli cyklista našeho týmu nepřekročí cílovou čáru nejpozději v poledne, tak se nekvalifikujeme na tiáratlon. Ale... ty jsi šlechtic. Nenapadlo mě, že by člen královského rodu chtěl pomáhat rebelským.“

Dexter pokrčil rameny. „Koho to zajímá? No, možná tebe. Teda možná by to mělo zajímat i mě... ale nevím, mám pocit, že se tu všechno nějak vymyká kontrole a že žádný šlechtic nemůže mít rád už nikoho z rebelů... teda ne rád jako rád, ale spíš rád, jako že se mu líbí... nějak jsem se do toho zamotal. Ale i tak si můžete na trénink i na závod půjčit moje kolo, jestli chcete.“

Raven se na Dextera usmála a Cedar připadalo, že se snad začervenal.

„Pojedeš na něm ty, Raven?“ zeptala se Cedar.

„Jela bych...“ Raven si prohlížela kozačky. „Měla jsem si vzít svoje ocvokované kecky.“

Dexter se ozval: „Pojedu místo tebe, Raven.“

„Opravdu?“ podivila se Cerise. „Za... ehm... za rebelský tým?“

Dexter si uhlazoval hnědé vlasy, jako by se snažil připlácnout k hlavě, ale stejně mu vpředu trčely vzhůru. „Možná náš tým některým lidem ukáže, že

z toho rozdělování na rebely a šlechtice se dělá zbytečný humbuk.“

Cedar mu podala štafetový svitek, ještě mokrý z jezera, a Dexter vyjel. Rychle.

„Je dobrý,“ poznamenala Cedar a sledovala, jak Dexter nabírá rychlost.

„Ano,“ přitakala Raven. „Je fakt dobrý.“

„Hele, Raven,“ obrátila se k ní Cedar, „máš Dextera ráda jako ráda?“

Cerise tlumeně zamručela a vzápětí se rozkašlala a Raven zamžikala.

Na okamžik se rozhostilo ticho a Cedar si nebyla tak docela jistá, co se děje. Možná že Raven nechtěla odpovídat, protože by to Cedar vzhledem ke svému založení všem vyzvonila. Lidé se Cedar svěřovali jen s tím, co už beztak všichni věděli. Cedar se cítila jako ve vězení a osamělá, i když stála pod blankytně modrým nebem a patřila do štafetového týmu.

Nikdo nepromluvil a Cedar se kvůli tomu cítila ještě osamělejší. Nakonec Cedar do ticha pronesla: „Nechci být osamělý strom na kopci.“

Raven Cedar objala a pevně ji k sobě přitiskla. „Neboj se, mladý stromku,“ řekla. „Já vždycky budu tvůj les.“

Cedar se usmála. Zaslechla vrzání, které její obličej vydával pokaždé, když se přeskupil do jiného výrazu, a odtáhla se od Raven, aby to také neslyšela.

„Když už mluvíme o lese,“ řekla Cedar. „Zítřejeme na výlet do Temných hor, je to tak? Docházejí mi barvy a doufala jsem, že si tam nasbírám nějaké

bobule, abych si mohla namíchat další. Pomůžete mi s tím?”

„Jasně,“ řekla Cerise.

„Určitě,“ přidala se Raven, ale pak se jí zkrabatilo čelo. „Jenže mě už chce Apple. Prý chystá na výlet nějaké překvapení a možná s ním bude potřebovat pomoc, pokud Briar usne.“

„To je v pořádku,“ řekla Cedar a byla to pravda, ale stejně ji hlodal maličký červotoč pochybnosti, že to tak úplně v pořádku není. Vždycky měla takový pocit.

KAPITOLA 3

MADDIE ~~SE ZDVOŘILE VYPTÁVÁ~~ přerušuje VYPRAVĚČE

VDEN, KDY MĚLI JET NA VÝLET,
byl úsvit zlatý jako skřítkovský poklad.

Ách, vypravěči, to je krásný obraz!
Tedy pokud je skřítkovský poklad hezký.
Je hezký? Ještě jsem žádný neviděla.
Ách! Co když je skřítkovský poklad
ve skutečnosti něco opravdu hnusného?
Pak by nebyl hezký.

Madeline Hatter, víš, že s tebou nemůžu mluvit.
Postavy by neměly slyšet Vypravěče, takže mě tím
uvádíš do rozpaků.

Říká se tomu přirovnání, víd', vypravěči? Když se řekne, že něco je jako něco jiného, aby si čtenář v duchu představil nějaký obraz? Slunce bylo jako smažené vejce na nebi nebo čaj byl horký jako dračí oheň nebo krab žongloval jako šestinohý akrobat?

Ano, přesně tak, je to přirovnání. Ale musím se vrátit k vyprávění. Stane se spousta věcí...

Á! Jakých věcí? Honem, povídej!

No tak opravdové drama začne, až se děsivý – počkat! Nenechám se vyprovokovat, abych zkazil příběh, Maddie, tentokrát ne!

Ale vypravěči, jsi roztomilý jako pytel knoflíků. Jsi chytroučký jako knížky, které se samy čtou. Tohle je přece zábava! Jsi neviditelný jako duch, který hraje na schovku. Jsi...

Pšššt. Už žádné další vyrušování, prosím. Musím se vrátit k vyprávění. *Ehm.*

KAPITOLA 4

TRAGÉDIE AQUILONY

Lizzie

V DEN, KDY MĚLI JET NA VÝLET, BYL úsvit zlatý jako skřítkovský poklad. Lizzie se jako vždy pečlivě oblékla a pod korunu si zastrkala zrzavé vlasy s černými pramínky. Zahleděla se do zrcadla a kolem levého oka si namalovala červené srdíčko. Matka měla na hřbetu ruky mateřské znaménko ve tvaru srdce. Lizzie se narodila bez znaménka, tak si ho každý den malovala.

Zasunula si balíček karet do kapsy a neobtěžovala se brát si něco jiného. Kromě nože na máslo. Člověk nikdy neví.

V den konání výletu vládlo vzrušení jako ve vroucím kotli. Chodbami se rozléhal kravál, všude zněl smích. Než se Lizzie prokřičela a propochodovala školou až

ke studni přání, vytvořila se tam už dlouhatánská fronta. Podle oblečení poznala, kteří studenti jdou navštívit Jižní vítr – ti byli v plavkách a s ploutvemi a čpěli kokosovým opalovacím mlékem. Před Lizzie stály dvě víly kmotřičky-čekatelky a vedly nekonečné řeči o vykutané hoře, v níž bydlí Východní vítr a která je prý úžasná.

Konečně přišla na řadu Lizzie.

„Severní vítr,“ ohlásila Lizzie víle kmotřičce, která řídila provoz u studny přání. Víla mávla hůlkou a Lizzie skočila dovnitř. Chvilku se řítila jiskřivou temnotou a mrazivě horkým větrem, až vyskočila ze studny přání umístěné v Temných horách za Temným lesem. Rozhlédla se a hledala královská nosítka se čtyřmi sluhy (nejlépe kartovými vojáky), ale když se nikdo neobjevil, byla nucena trmáčet se do kopce jako zbytek její třídy.

„Ahoj Lizzie!“ Madeline Hatter skákala nahoru po jedné noze. Měla na sobě navrstvené oblečení v tyrkysové a levandulové barvě, které ladilo s barvou jejích vlasů. Vrstvy pruhované a puntikované sukně se při každém skoku zhouply. „Skákej se mnou!“

Maddie natáhla ruku. Lizziina ruka sebou šklubla a skoro se také natáhla. Ale hlava jí pohotově připomněla matčinu radu:

♥

*Lod' se udrží na hladině jen tak dlouho,
jako její nejděravější prkno,
a přátelé jsou nejděravější prkna ze všech.
Pluj nikoli na lodi Přátelství, Lizzie,
aby ses neutopila v moři slz!*

♥

„Princezna z Říše divů nikdy neposkakuje,“ řekla Lizzie.

Šla lesem po horské stezce sama.

Na vrcholu hory je neočekával Severní vítr s modrou kůží (ani v plavkách nebo v něčem jiném). Místo něj tam byl amfiteátr z roubených lavic otočených k malému pódiu.

„Ách, budeme se dívat na hru?“ zeptala se Maddie. „Čajoskvělé!“

„Přesně tak,“ řekla Blondie Lockes a usazovala se na lavici spolu s dalšími urozenými studentkami, s Briar Beauty, Holly O’Hair a Darling Charming.

Lizzie zamířila do zákulisí. Za oponou si Apple a Daring navlékali přes šaty kostýmy.

„Rozbij vejce,“ řekla Lizzie Apple.

„Prosím?“ vykvikl Humphrey Dupity procházející kolem a bělostné tváře mu zrudověly, jako by byl obarvený.

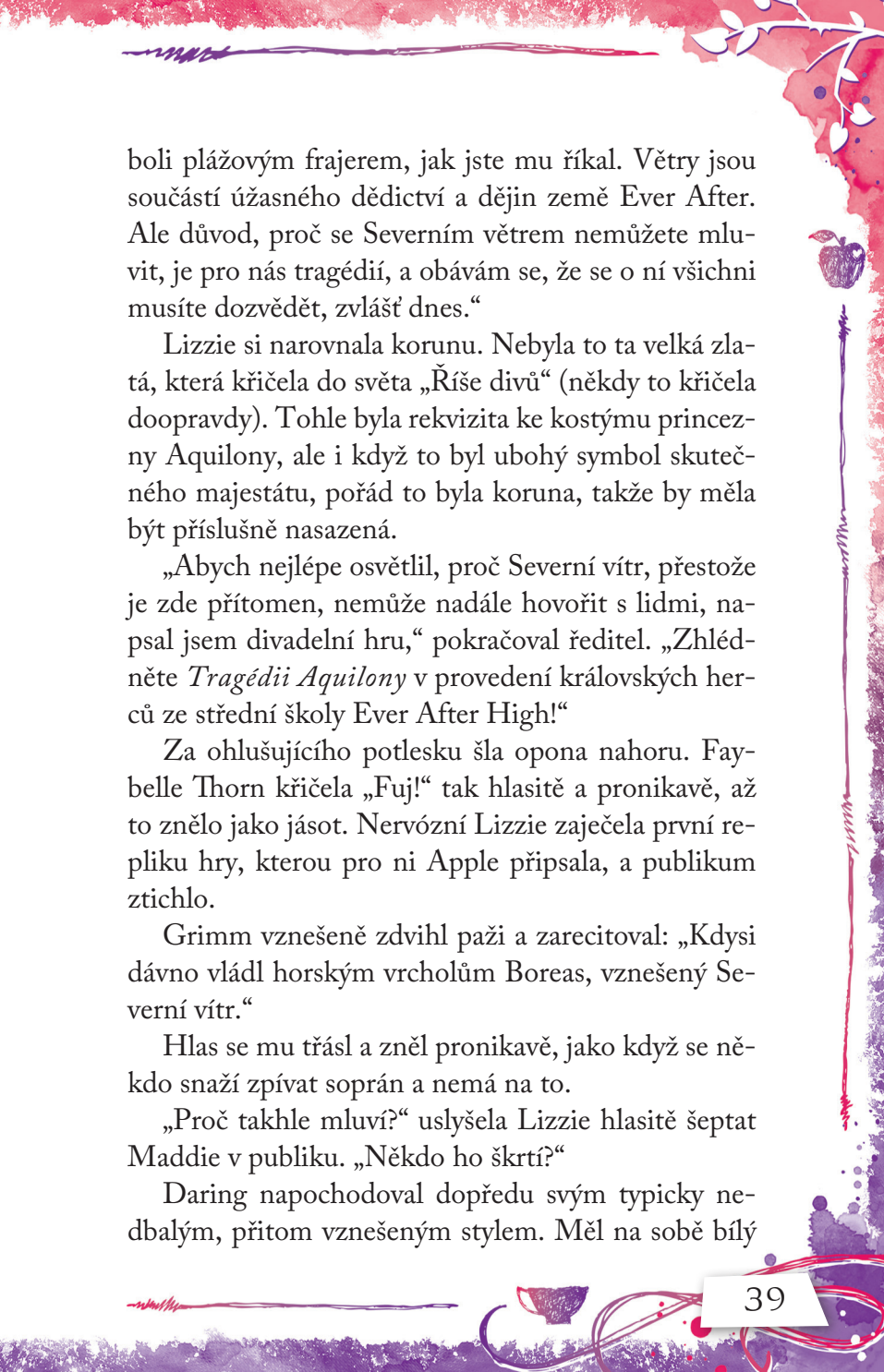
„Říká se vaz,“ zašeptala Apple. „Zlom vaz.“

„Aha,“ řekla Lizzie. „To je vlastně mnohem lepší.“

„Takže studenti, uklidněte se, prosím,“ slyšeli ředitele Grimma před oponou. „Nejspíš se divíte: ‚Kde je Severní vítr a co má znamenat toto krásné lesní divadlo?‘ A možná si taky říkáte: ‚Vsadím se, že ředitel Grimm se vyzná v divadelním umění, a kdy spatříme ukázkou jeho talentu?‘“

Někdo v publiku cosi zakřičel, ale Lizzie tomu nerozuměla.

„Ne, pane Hoode, nebudete se moci setkat a mluvit se Severním větrem, jako loni s Jižním větrem ne-

boli plážovým frajerem, jak jste mu říkal. Větry jsou součástí úžasného dědictví a dějin země Ever After. Ale důvod, proč se Severním větrem nemůžete mluvit, je pro nás tragédií, a obávám se, že se o ní všichni musíte dozvědět, zvláště dnes.“

Lizzie si narovнала korunu. Nebyla to ta velká zlatá, která křičela do světa „Říše divů“ (někdy to křičela doopravdy). Tohle byla rekvizita ke kostýmu princezny Aquilony, ale i když to byl ubohý symbol skutečného majestátu, pořád to byla koruna, takže by měla být příslušně nasazená.

„Abych nejlépe osvětlil, proč Severní vítr, přestože je zde přítomen, nemůže nadále hovořit s lidmi, napsal jsem divadelní hru,“ pokračoval ředitel. „Zhlédněte *Tragédii Aquilony* v provedení královských herců ze střední školy Ever After High!“

Za ohlušujícího potlesku šla opona nahoru. Faybelle Thorn křičela „Fuj!“ tak hlasitě a pronikavě, až to znělo jako jásos. Nervózní Lizzie zajčela první repliku hry, kterou pro ni Apple připsala, a publikum ztichlo.

Grimm vznešeně zdvihl paži a zarecitoval: „Kdysi dávno vládl horským vrcholům Boreas, vznešený Severní vítr.“

Hlas se mu třásl a zněl pronikavě, jako když se někdo snaží zpívat soprán a nemá na to.

„Proč takhle mluví?“ uslyšela Lizzie hlasitě šeptat Maddie v publiku. „Někdo ho škrtí?“

Daring napochodoval dopředu svým typicky nebdalým, přitom vznešeným stylem. Měl na sobě bílý

rozevlátý větrný kostým, který úplně nezakrýval jeho svaly. Dívky v publiku zapištěly.

„Já, Boreas, vládnu severním větrům!“ oznámil Daring.

„Vítr je povahou nespoutaný,“ řekl Grimm.

Na pódium přispěchala Apple v modrém plášti s třásněmi. Diváci zatleskali a někteří vykřikli: „Apple White! To je Apple White!“

„Já jsem ten nespoutaný vítr,“ zavyla Apple. Několik ptáčků v okolním lese jí odpovědělo šťastným zpěvem.

„Pšššt, s vámi nemluví,“ zašeptala Maddie pronikavě na ptáčky.

„Ale Boreas byl pastýřem všech severních větrů a posílal je sem a tam,“ pokračoval Grimm příškrce-ným skřípavým hlasem.

„Jsem tvůj pastýř,“ ukázal Daring na Apple. „A posílám tě sem a zase tam!“

V tu chvíli někdo v publiku hlasitě zívá. Lizzie musela uznat, že text, který Grimm napsal, je trochu nudný.

„Boreasovi při té velké práci dělala společnost jeho dcera, princezna Aquilona,“ pokračoval Grimm a Lizzie vykročila vpřed.

„Jsem princezna Aquilona,“ spustila Lizzie.

Text měla delší, ale považovala ho za příliš nudný, než aby se namáhala ho dokončit. Ředitel čekal na zbytek, ale Lizzie si jenom založila ruce na hrudi.

Grimm si odkašlal. „Princezně Aquiloně bylo předurčeno převzít otcovy povinnosti, jenže odmítla.“

„Nepřevezmu jeho povinnosti,“ oznámila Lizzie a ukázala na Daringa.

Daring otevřel ústa v přehnaném výrazu leknutí a vzteku. „Směšné! Je to tvůj osud! Když odmítneš svůj osud, všechno zničíš!“

„Pak navěky odejdu a půjdu tam, kam severní větry nedosáhnou!“

Publikum zalapalo po dechu. Lizzie se usmála. Tohle naparování na pódiu nebylo zase tak špatné. Pohlédla na nervózního ředitele Grimma, aby načerpala inspiraci, a rozhodla se přimyslet si několik dalších vět. „Nebudu takovou dcerou, která nic nedělá a jenom sleduje, jak se její vrásčitý otec svíjí v bolestech stáří a smrti a jeho hlas je stále nosovější a divně pisklavý, jako by ho škrtila vačice nebo hodně slabá chobotnice či něco takového.“

Daring pevně stiskl rty a chrabře se snažil nesmát se nahlas, ale nakonec se mu to nepovedlo.

Rukama si zakryl obličej a Lizzie poznala, že musí něco udělat, aby hru zachránila.

„Tak přece nebreč, otče. Až přestaneš fňukat, budu pryč,“ utěšovala ho Lizzie.

Ředitel Grimm si odkašlal a snížil hlas do svého normálního tónu.

„A tak sobecká Aquilona utekla a ignorovala svůj skvělý osud, aby mohla dělat všechny ty sobecké věci, které chtěla. Úplně sobecky.“ Ředitel Grimm se významně podíval na Raven Queen, která seděla v zadní řadě amfiteátru.

Raven obrátila oči v sloup.

„Boreas zatím stárnul,“ pokračoval Grimm.

Daring vytáhl z kapsy bílý plnovous, přilepil si ho na obličej a začal se šourat po pódiu.

„A umřel,“ dodal ředitel.

„Umírám!“ Daring se zhroutil na podlahu.

„Větry lámaly bez svého pastýře stromy a sužovaly kopce.“

Apple poskakovala kolem, až za ní plášť povlával, točila se a skákala přes pódium k Lizzie a přitom křičela „FŮŮŮŮ“ a „BUM“ a „*šusti šusti šusti*“.

„Větry toužily po pastýři, a tak vanuly daleko až za Aquilonou. Ale Aquilona byla příliš sobecká, než aby přijala svůj osud, jak už jsme se před chvílí zmínili.“

Apple a Lizzie vířily v nacvičených kruzích, ale Lizzie neměla na kroky tak dobrou paměť jako na slova a taneční choreografie se proměnila ve fackovací bitku. „Mrtvý“ král Boreas ležící na zemi se začal hihňat.

Lizzie na sebe hodila potrhaný modrý větrný plášť, podobný tomu, který měla Apple.

„Aquilona byla v marném boji proti větru zbavena těla a sama se stala větrem,“ řekl Grimm. „Pak už neměla tělo a bez úst se nedá mluvit. A to je smutné. Ale zavinila si to sama. Takže si dejte pozor. Osud možná stejně dostihne ty, kdo před ním utíkají, a promění je ve vítr.“ Znovu si odkašlal a vznešeně dodal: „Nebo v něco jiného! Konec.“

Ředitel začal tleskat a asi půlka diváků následovala jeho příkladu. Druhá polovina jenom mlčky zírala a Lizzie jim pevně vracela pohled, dokud nespadla opona.

Daring se smál, až se mu falešný plnovous třepal. „Hodně slabá chobotnice? To mě v tu chvíli málem porazilo!“

„Ale ty jsi skutečně poražen,“ řekla Lizzie.

„Skvělá improvizace, Lizzie,“ chválila Apple. „Proměnit jeho smích v slzy, to bylo dokonalé.“

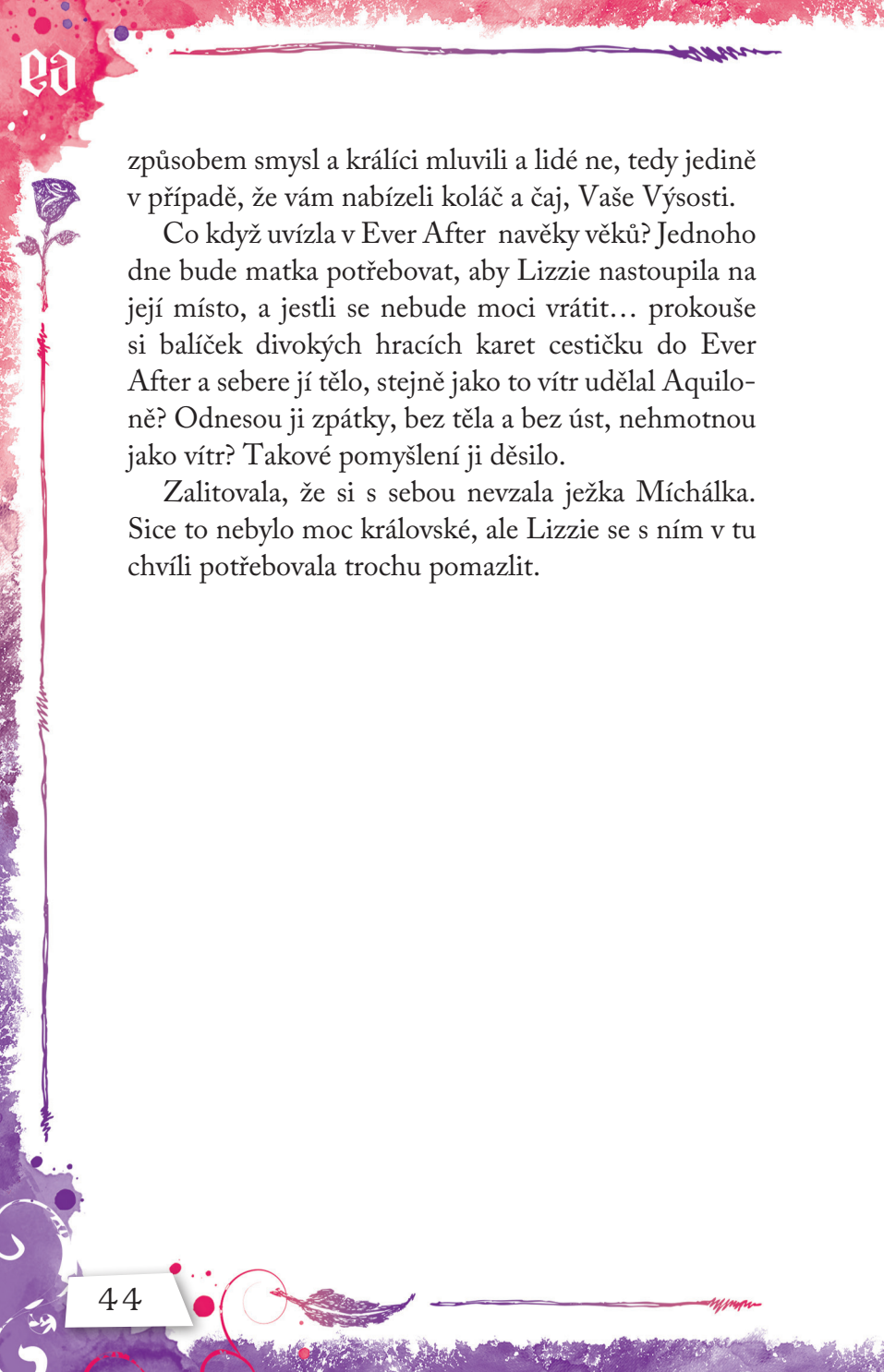
„Ano, proměnit smích v slzy je umění, které jsem se naučila od matky.“

„Myslím, že tvojí matce by se vystoupení moc líbilo,“ řekla Apple, poplácala Lizzie po rameni a zamířila z pódia pryč. Lizzie zadržela dech, protože jí v krku zaskočil knedlík emocí.

Daring následoval Apple. Lizzie ho slyšela mumlat: „Jako by tě škrtila vačice,“ a pak se znovu zachechtal.

Lizzie zůstala v tichu za oponou a prsty přejížděla po svém potrhaném modrém plášti. Byla princeznou odloučenou od svého království, přesně jako Aquilona. Všechny brány mezi zemí Ever After a Říší divů byly neprodyšně magicky uzavřeny od té doby, co se Ravenina matka, Zlá královna, neslychaně odchýlila od scénáře a nakazila říši jakousi morovou kletbou. Kdyby se ta chamtivá čarodějnice nevzbouřila a nepokusila se převzít příběh všech ostatních, Lizzie by byla v tuhle chvíli doma.

Lizzie na rozdíl od Aquilony toužila po svém osudu. Jenže jak může následovat osud své skvělé matky, když tu zůstala odříznutá? Kéž by uměla být tak děsivá a veliká a... tak hlasitá! Kéž by mohla bydlet doma u matky, kde všechno dávalo svým divoříšným

způsobem smysl a králíci mluvili a lidé ne, tedy jediné v případě, že vám nabízeli koláč a čaj, Vaše Výsosti.

Co když uvízla v Ever After navěky věků? Jednoho dne bude matka potřebovat, aby Lizzie nastoupila na její místo, a jestli se nebude moci vrátit... prokouše si balíček divokých hracích karet cestičku do Ever After a sebere jí tělo, stejně jako to vítr udělal Aquiloně? Odnosou ji zpátky, bez těla a bez úst, nehmotnou jako vítr? Takové pomyšlení ji děsilo.

Zalitovala, že si s sebou nevzala ježka Míchálka. Sice to nebylo moc královské, ale Lizzie se s ním v tu chvíli potřebovala trochu pomazlit.

KAPITOLA 5

MLADÝ BODOSTR

KDYŽ SE SPUSTILA OPONA, DRŽELA Cedar dřevěné ruce před sebou, ale k tleskání se nedokázala přimět.

„Ehm, tohle bylo trochu moc okaté a já neumím lhát,“ řekla Cedar.

„Jo,“ přitakala Raven Queen se svěšenými rameny.

Cedar spustila ruce do klína. „Ředitel Grimm tu hru mohl rovnou nazvat: *Tento příběh má všechny rebely varovat, jaké následky může nenaplnění osudu mít, a tím myslím tebe, Raven Queen.*“

Raven přikývla. Ale narovнала svěšená ramena. „Už mu nedovolím, aby mě pořád srážel. Já jsem sama se sebou srovnaná, i se svou budoucností bez osudu a jsem si na devadesát procent jistá, že se ne-

proměním ve vítr, když se nestanu zloduškou a nepokusím se otrávit Apple. Ale i tak by mi v tuhle chvíli přišla vhod trocha smíchu. Půjdu najít Maddie. Hned se vrátím.“

Raven uháněla pryč.

Na lavici před Cedar se Blondie Lockes naklonila k Briar Beauty a zašeptala jí cosi do ucha. Briar vyprskla, zlomila se v pase a zpod růžových brýlí z korunnového skla si utírala slzy. Blondie se hihňala, až škytala. Už jen slyšet, jak se kamarádky smějí, vyloudilo Cedar úsměv na tváři. Ke kletbě, která ji přeměnila z nehybné dřevěné loutky na dřevěnou loutku, která umí chodit, mluvit a žít, patřilo i to, že se její tvář mohla usmívat – obličejová dřevořezba se přeměňovala podle požadovaného výrazu, i když při tom pokaždé potichu zavržala.

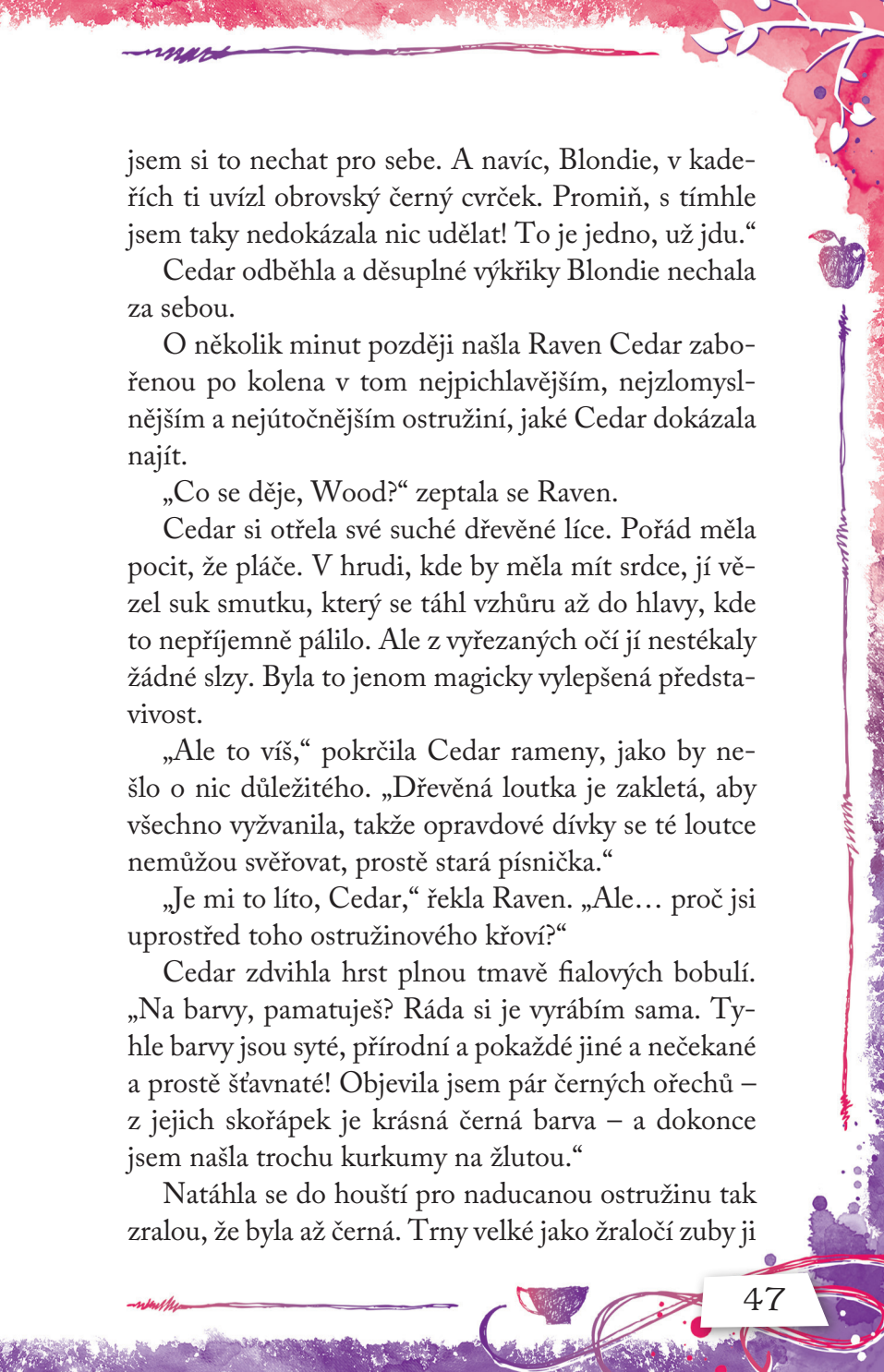
„Hej, lidi, čemu se smějete?“ zeptala se Cedar a sedla si vedle nich, až jí nohy zadrnčely o tvrdou lavici.

„No, Blondie mi zrovna říkala...“ začala Briar, ale Blondie do ní šťouchla loktem. „Au! Blondie, co to...“

Blondie kývla směrem k Cedar a varovně vykulila oči.

„Aha, no jo,“ řekla Briar. „Hm, ale nic, Cedar, toho si nevsímej. Já jenom... promiň, holka, radši ti to nebudu opakovat. Chápeš.“

„Aha, dobře.“ Ať už to bylo cokoliv, bylo to tajemství. A její pravdomluvné prokletí ji nutilo říkat, co si myslí. „Sice chápu, proč se mi nikdo nechce svěřovat s tajnostmi, ale stejně je to pokaždé jako zářez do mého dřevěného srdce. Promiňte! Nedokázala

jsem si to nechat pro sebe. A navíc, Blondie, v kadeřích ti uvízl obrovský černý cvrček. Promiň, s tímhle jsem taky nedokázala nic udělat! To je jedno, už jdu.“

Cedar odběhla a děsuplné výkřiky Blondie nechala za sebou.

O několik minut později našla Raven Cedar zabořenou po kolena v tom nejpichlavějším, nejzlomyslnějším a nejútočnějším ostružiní, jaké Cedar dokázala najít.

„Co se děje, Wood?“ zeptala se Raven.

Cedar si otřela své suché dřevěné líce. Pořád měla pocit, že pláče. V hrudi, kde by měla mít srdce, jí vězel suk smutku, který se táhl vzhůru až do hlavy, kde to nepříjemně páliło. Ale z vyřezaných očí jí nestékaly žádné slzy. Byla to jenom magicky vylepšená představitivost.

„Ale to víš,“ pokrčila Cedar rameny, jako by nešlo o nic důležitého. „Dřevěná loutka je zakletá, aby všechno vyžvanila, takže opravdové dívky se té loutce nemůžou svěřovat, prostě stará písnička.“

„Je mi to líto, Cedar,“ řekla Raven. „Ale... proč jsi uprostřed toho ostružinového křoví?“

Cedar zdvihla hrst plnou tmavě fialových bobulí. „Na barvy, pamatuješ? Ráda si je vyrábím sama. Tyhle barvy jsou syté, přírodní a pokaždé jiné a nečekané a prostě šťavnaté! Objevila jsem pár černých ořechů – z jejich skořápek je krásná černá barva – a dokonce jsem našla trochu kurkumy na žlutou.“

Natáhla se do houští pro naducanou ostružinu tak zralou, že byla až černá. Trny velké jako žraločí zuby ji

škrábaly po hnědých pažích, ale Cedar vůbec nic necítila. Dokonce ani necítila, když cosi, co se schovávalo v houští, pochopilo její pátravou ruku jako útok a zaútočilo také. Když Cedar ruku znovu vytáhla, cosi na ní viselo. Bylo to chlupaté a tlusté jako morče velikosti psa. Dvě řady zubů velkých jako trny byly zakousnuté do jejího předloktí.

„Jejda,“ podivila se Cedar.

„Téda!“ Raven klopytavě ucouvla s napřaženými rukama, jako by se chystala metat kletby. „Co to je?“

Cedar paži zatřásla, ale zvíře nepovolilo. Ze zadního konce mu začal ucházet světle zelený plyn a děvčata odvrátila hlavu a začala se dávit.

„Tohle... smrdí... jako hodně špatný konec!“ ulevila si Raven.

Cedar přikývla. Měla čich (v tuto chvíli bohužel) – nebo si alespoň pachy díky tomu kouzlu, které ji drželo při životě, *představovala*, stejně jako díky kouzlu prožívala radost a smutek, strach a vzrušení. Ale kouzelná představivost jí nedovolila prožívat nemoc nebo bolest – dokonce ani, když se jí do dřevěné paže zakouslo zubaté stvoření. Ale to ještě neznamenalo, že ho tam hodlala nechat.

Prodrala se z ostružiní ven a pak se obě rozběhly zpátky k amfiteátru.

„Pane řediteli! Madam babo Jago! Pomoc!“ volala Raven.

„Ehm... zdá se, že mě něco kouše do ruky,“ řekla Cedar tiše. „Nechtěla jsem kvůli tomu dělat nějaký rozruch, ale...“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.